

РЕШЕНИЕ

№ 27230

гр. София, 16.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9120** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 13, ал. 6 от Закона за социални помощи (ЗСП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 26223 от 11.09.2024 г. и вх. № 26543 от 17.09.2024 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от П. П. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-КС/372 от 06.08.2024 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – К. село, потвърдена с Решение № 22-РД06-0097 от 29.08.2024 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане (РДСП) – С. град.

С жалбата се иска оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна, издадена при неправилно приложение на материалния закон и при несъобразяване на действителното фактическо и правно положение. Посочва се, че постановеният отказ е неправилен, необоснован и незаконосъобразен. Инвокират се съображения, че социалните органи са приложили превратно закона, като са се позовали на дяловото участие на жалбоподателя в „Кнежа 2002“ ООД, без да вземат предвид, че дружеството е обявено в ликвидация и търговската му дейност е прекратена, считано от 13.08.2020 г. На следващо място се посочва, че относимата редакция на чл. 10, ал.1, т. 2 от Правилника за приложение на ЗСП, към датата на подаване на заявлението за отпускане на целева помощ, предвижда, че помощ може да се отпусне ако кандидатстващото лице не осъществява дейност като едноличен търговец и няма участие в капитала на търговско дружество. Излагат се аргументи, че е въведено като изискване именно действителното извършване на търговска дейност, а не формалното

наличие на регистрация в търговския регистър. Жалбоподателят посочва, че е поставена в невъзможност да преустанови участието си в търговското дружество с оглед прекратената му търговска дейност и настъпилата ликвидация. Излагат се допълнителни мотиви по съществото на спора. В хода на съдебното производство оспорващата, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът - директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. Л., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава и претендира разноски.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Административното производство е образувано във връзка с подадено Заявление - декларация вх. № ЗСПД/Д-С-КС/372 от 17.07.2024 г. на П. П. Г. за отпускане на целева помощ за топлоенергия. В заявлението е посочено, че жалбоподателят е разведена, пенсионер, притежава ТЕЛК, инвалид с определена неработоспособност от 50% до 69,99%; с брутни доходи в размер на 4583,28 лв.; с учредено право на ползване на жилище, собственост на дъщеря й – М. Е. Р.-Г..

Изготвен е социален доклад, в който е посочено, че жалбоподателят е на възраст от 69 години, разведена, едночленно семейство; пенсионер, с увреждане; живее сама на посочения адрес в заявлението – декларация. Притежава ЕР на ТЕЛК № 831/55 от 23.03.2020 г., издаден от Първа МБАЛ С. „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД, със срок пожизнен. Оценка на работоспособността/вида и степента на увреждане: Със заболяване от 50% до 70,99%. Допълнително е посочено, че след справка Regix от 18.07.2024 г. има несъответствие с декларираните данни. П. Г. има дялово участие в търговско дружество :К. 2002“ ООД в размер на 1300 лв. Доходът на оспорващата за предходните 6 месеца е от пенсия и месечни финансова подкрепа по чл. 70 ЗХУ, с които покрива основните жизнени потребности.

Със Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/372 от 06.08.2024 г. директорът на дирекция „СП“ К. село е отказал отпускането на целева помощ за отопление с топлоенергия за отоплителен сезон от 1 ноември 2024 г. до 31 март 2025 г. на П. Г., поради наличието на вземания, доходи от движимо или недвижимо имущество, влогове, дялови участия и ценни книжа, чиято обща стойност за отделното лице или за всеки един от членовете на семейството надхвърля линията на бедност за съответната година. На основание чл. 2, ал.1 от Наредба № РД-07-5 от 16 май 2008 г. във връзка с чл. 10, ал.1, т. 2 от ППЗСП – лицето има участие в капитала на търговски дружество „Кнежа 2002“ ООД. Административният акт е връчен лично на адресата му на 09.08.2024 г., видно от ръкописното отбелязване върху него.

П. Г. е подала жалба на 15.08.2024 г. срещу заповедта на директора на ДСП – К. село пред директора на РДСП -С. град. Горестоящият административен орган е отхвърлил оспорването като неоснователно с решение № 22-РД06-0097 от 29.08.2024 г. С административната преписка не са ангажирани писмени документи за датата на връчване на решението.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително представените от страните.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена на 11.09.2024 г. в АССГ от процесуално легитимирано лице и в

срока по чл. 149, ал.1 от АПК, съобразно датата на издаване на решение № 22-РД06-0097 от 29.08.2024 г., поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт (чл. 168, ал.1 АПК) на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.13, ал. 2 ЗСП. При издаването на заповедта е спазена предвидената в закона писмена форма, но са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗСПД и Правилника за прилагането му.

В съответствие с разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът следва да се произнесе по законосъобразността на обжалвания административен акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона, по чл. 146, т. 1 – 5 АПК.

Издадената заповед е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК, доколкото съдържа волеизявление на административен орган, с което се засягат права и законни интереси на жалбоподателя. Същата е издадена от компетентен орган- Директор на ДСП – К. село и в законоустановената писмена форма. За да отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал.2 АПК същата следва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за нейното издаване.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД 07-5 от 16.05.2008 г. на МТСП, право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на заявлението-декларация е по-нисък или равен от диференцирания доход за отопление и отговарят на условията по чл. 10 и чл. 11 ППЗСП. В конкретния случай между страните не се спори, че през релевантния период доходите на оспорващата за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на заявлението за отпускането на помощта, са в размер по-висок от диференцирания доход, определен по реда на чл. 2 от посочената наредба. Не се спори също така, а и от социалния доклад се установява, че към датата на подаването на заявлението-декларация и към тази на издаване на процесната заповед, жалбоподателят е отговаряла на всички допълнителни изисквания по чл. 10 и чл. 11 ППЗСП, с изключение на това по чл. 10. Ал.1, т. 2 ППЗСП (в сила от 01.06.2023 г.), тъй като има участие в капитала на „Кнежа 2002“ ООД в ликвидация. Според посочената норма, помощ се отпуска, ако кандидатстващото лице не осъществява дейност като едноличен търговец и няма участие в капитала на търговско дружество.

Тълкуването на действащия текст на чл. 10, ал. 1, т. 2 ППЗСП еднозначно налага извода, че конкретно по отношение на едноличните търговци, като правоизключващо получаването на социална помощ обстоятелство вече се въвежда именно действителното извършване на търговска дейност, а не формалното наличие на регистрация. По отношение на лицата притежаващи дялове в капитала на търговски дружества, изискване за действително осъществявана търговска дейност, като възможен източник на доходи, отново не е изрично въведено. Съдът обаче намира, че такова изискване следва от разума на закона, тъй като липсва правна логика за нееднакво третиране на отделните заявители на социална помощ, единствено на база правноорганизационната форма, под която същите участват в осъществяването на търговска дейност. Обратното тълкуване би означавало при еднакви други условия лице, регистрирано като едноличен търговец, но фактически неосъществяващо

търговска дейност към определен момент, да се ползва с права, които само на това основание се отказват на съдружник в търговско дружество, също неизвършващо дейност.

На следващо място при тълкуването на конкретните разпоредби от ППЗСП следва да се имат предвид целите на социалното подпомагане, прокламирани в чл. 13СП, една от които е подпомагане на гражданите, които без помощта на друго не могат да задоволяват своите основни жизнени потребности. В преследване на тази цел с разпоредбата на чл. 2, ал. 3 ЗСП, е регламентирано, че право на социални помощи имат лицата, които поради здравни, възрастови, социални и други независещи от тях причини не могат сами чрез труда си или доходите, реализирани от притежавано имущество, или с помощта на задължените по чл. 140 от Семейния кодекс да ги издържат лица, да осигуряват задоволяване на основните си жизнени потребности. От своя страна чл. 11 ЗСП определя социалните помощи като средства в пари и/или в натура, които допълват или заместват собствените доходи до основните жизнени потребности или задоволяват инцидентно възникнали потребности на подпомаганите лица и семейства и се получават от лица, след като са изчерпани всички възможности за самоиздръжка и за издръжка от лицата по чл. 140 СК.

В разглеждания случай директора на ДСП – К. село е констатирал, че оспорващата има дялове в „Кнежа 2002“ ООД, но не е взел предвид вписаните обстоятелства в Търговския регистър по партидата на търговското дружество, че същото е с прекратена търговска дейност от 13.08.2020 г. и е обявено в ликвидация, считаното от 10.09.2020 г. и е назначен ликвидатор. От вписаните обстоятелства в Търговския регистър се установява, че дружеството няма търговска дейност и е в производство по несъстоятелност, т.е. по закриване. Ликвидацията, съгласно Глава седемнадесета от Търговския закон и на чл. 125 и 137, ал.1, т. 2 ТЗ, фактически пречатства и възможността на жалбоподателя да прекрати участието си в дружеството, чрез предизвестие или чрез прехвърляне на дружествения дял, т. е. нейното участие в капитала на дружеството не представлява израз на свободна воля. Същевременно в нито един момент от производството не е било спорно, че единствените доходи на заявителката през законово определения за релевантен 6-месечен период са били от получаваните пенсията ѝ за осигурителен стаж и възраст и получените средства по реда на Закона за хората с увреждания.

Оспорваната заповед като издадена от компетентен орган, но при неспазване на процесуалноправните и материалноправните предпоставки за законосъобразност и в противоречие с целта на закона, следва да бъде отменена и преписката върната на административният орган с указания да се издаде нов акт, съобразно мотивите на настоящото решение относно тълкуването на чл. 10, ал.1, т. 2 ППЗСП.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. П. Г., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-КС/372 от 06.08.2024 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – К. село, потвърдена с Решение № 22-РД06-0097 от 29.08.2024 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане (РДСП) – С. град.

ВРЪЩА преписката на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона,

дадени в мотивите на решението, в 14 дневен срок от влизането му в сила.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: